

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Smrt ve trinactem patre.pdb>

PDB Name: L.Junková-Smrt v třináctém ...

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Lydie Junková-Smrt v třináctém patře

Někdo křičel. Křik vyletěl vzhůru nad střechu domu, odskočil od betonových zdí, rozpadal se v pustém prostoru mezi paneláky, sklouzl v táhlé, tlumené skučení. Muž ležící na balkóně si ho nevšímal. Skrčený, hlavu divně vyvrácenou, obličej v temné kaluži. Skučení náhle skončilo trhavým vzlykem.

O patro níž se otevřelo okno, avšak vzápětí ho někdo přirazil. Byly téměř dvě hodiny v noci, obyvatelé paneláku většinou spali, možná nechtěli slyšet, možná opravdu neslyšeli.

Temná osamělá postava se plížila podél zdi k výtahu, přivolala ho, nastoupila a potom pouze slabé hučení prozrazovalo, že sjíždí dolů. V kterémsi z dolních pater se výtah zastavil, klaply dveře, za okamžik ještě jedny a pak už nebylo slyšet nic, jen vzdálené hučení motorů z dálnice. Kdesi zavyl pes.

Mrtvolu objevili až ráno. Vlastně ne hned.

"Tady někdo rozmazal barvu," řekl muž v montérkách a ukázal prstem na stěnu nákladního výtahu.

"Nějaká divná barva, poznamenal druhý. "Člověče - to vypadá jako krev!"

Byla to krev. A nejenom na stěně výtahu. Krvavé šlápoty se našly ve druhém a také v třináctém patře, kde vedly do prostoru před půdou a odtud na balkón.

V protokolu pořízeném týž den vyšetřovatelem stálo: "...Místo nálezu těla zavražděného muže, ve kterém byl ztotožněn Dr. Vilém Hadr, je poslední patro třináctipatrového domu, a to v nebytové části severní strany domu v prostoru, který přechází v balkón. Tento prostor spojuje bytové části, spojovací schodiště a výstupy z výtahů. Dům je přístupný jednak neuzamčenými dveřmi v přízemí, za kterými se nalézají osobní výtahy, jednak ze zadní části domu vchodem, před kterým je neohrazený prostor... Na schodech k zadnímu vchodu jsou krevní stříkance a na betonovém pásu podél stěny domu je souvislá plocha krve,

na předních stranách balkónů jsou plošné krevní skvrny ze stékající krve...Na balkóně v třináctém patře leží na podlaze mrtvola muže, a to v poloze na břiše. Hlava mrtvoly se opírá o podlahu obličejovou částí. Ústa jsou pootevřená, špička jazyka je povyplazena. Oči jsou zavřené. Na zátylku je patrna otevřená rána ve vlasaté části hlavy. Z rány jde dolů podél levého ucha široký pruh již zaschlé krve. Obličej je celý ponořen do sraženého krevního koláče o rozměrech asi 90 x 100 cm. Krevní koláč sahá až k okraji balkónu, odkud krev stekla po stěně domu..."

Nadporučík Hanák odložil úřední záznam. "Zajistili tam pachové i daktyloskopické stopy a kromě jiného také parádní otisky holínek, na první pohled větší číslo, takže mužská bota. Takovou ránu by stejně mohla stěží zasadit žena."

"A co pes?" zeptal se Hanáka druhý kriminalista, kapitán Vích.

"Od místa nálezu mrtvoly šel po chodbě k výtahu a ve druhém patře chytil další pachovou stopu. U bytu mrtvého ji ukončil."

"A v bytě?"

"Ve vaně se našly nepatrné stopy po krvi. Pravděpodobně se tam pachatel myl. Ale jinak nic, všude pořádek. Ani stopy po násilném vniknutí! Rádio bylo zapnuté, jako kdyby si byl doktor Hodr jenom na chvíli odskočil."

"Ale proč právě do třináctého patra?"

"Tam totiž bydlí jeho manželka," řekl nadporučík Hanák. "Ta vypověděla, že navečer, asi mezi osmou a devátou, byl ještě u ní."

"Copak oni nebydleli spolu?" podivil se kapitán.

"Oba ty byty jsou malé a oni si prý chtěli zachovat určité soukromí. Hodrová je překladatelka a potřebuje při práci klid. Její manžel prý rád poslouchal rádio, pořád od něj bylo slyšet hudbu, zprávy -aspoň to tvrdí sousedka. Div neřekla, že teď bude aspoň konečně ticho."

"Hodrovi neměli děti?"

"Vzali se teprve před třemi roky. To bylo jemu k šedesátia jí kolem pětatřiceti. Moc jsem se toho od ní nedověděl, je zřejmě v šoku z té jeho hrozné smrti. Myslela nejdřív, že spáchal sebevraždu. Koktala, že prý ji podezřívá, že se s ním chce rozvést. Dokonce prý hrozil, že se zastřelí, kdyby ho opustila."

"Proč by to dělal?"

"Je to atraktivní žena, černovláska, prostě kočka."

"A on?"

"Byl předtím už třikrát ženatý. Podle fotografie, kterou má Hodrová na stolku, nevypadal nejhůř: prošedivělý elegant, se ženám může líbit. Ale hlavně musel mít dost peněz: pracoval v advokátní branži." Kapitán Vích zavrtěl hlavou. "Proč by ho tedy opouštěla? Je to nějak moc komplikované."

"Já nic víc nevím. Hodrová byla v hrozném stavu. Jako by ani nevnímala, že u ní v bytě dělají prohlídku. Stejně se nic nenašlo. Ostatně, sotva by vraždila manžela pár metrů od svého bytu. Klíč od jeho bytu se nenašel, dostal jsem z ní jen to, že ho snad před časem ztratila."

Další vyšetřování prokázalo, že doktor Hodr měl rozsáhlý okruh klientů a známých, což se dalo předpokládat, ovšem že udržoval také jakési záhadné styky. "Tu a tam sem chodili takoví - podivní lidé," vypověděla jeho sekretářka. "Klienti to nebyli, ty bych měla v záznamu. Pan doktor o nich nikdy nemluvil. Vždycky se s nimi zavřel a to pak k němu nikdo nesměl. Někdy pak býval ustaraný, nebylo mu do řeči. On byl pan doktor jinak vlídný člověk, veselý, takový společenský." Z ničeho nic se rozplakala. Její popis návštěvníků nebyl k ničemu, nebyli to podle ní vždycky stejní lidé, vysvětlovala. Pamatovala si dobře pouze jednoho z nich: vysoký, statný, v kožené bundě, klobouk do čela. "Nikdy nesmekl, když vešel. Se mnou se vůbec nebavil, vždycky se rovnou hrnul do pracovny pana doktora."

Nikdo jiný ty divné návštěvníky neviděl, alespoň to unisono tvrdili, snad se chtěli vyhnout nepříjemnostem. Nabízely se nejrůznější verze, avšak pro žádnou nesvědčily žádné skutečné důkazy. Ani po předmětu, kterým musel být podle znalce veden úder do hlavy, nebylo ani stopy.

"Znalec tvrdí, že smrt byla způsobena úderem do hlavy, vedeném značnou silou. Podle známek poranění a zlomenin se muselo jednat o masívní předmět," řekl nadporučík.

"Možná kladivo?" mínil kapitán Vích.

"V posudku se kromě kladiva uvádí těžší tyč, palice, menší činka, roura a podobně. Když Hodr upadl na zem, nemusel být ještě mrtev. Zdá se, že vrah ho dorazil, až když ležel. Byl to nějaký zabiják? Jenomže na profika to právě nevypadá."

"Mohl to být člověk, který měla na Hodra hrozný vztek. Třeba jednal v návalu zuřivosti."

"Co naprosto nechápu, je ta krev ve výťahu," řekl nadporučík Hanák. Pachatel pochopitelně zanechal krvavé šlápoty na zemi - ale co po těch stěnách? Nechtěl tím vzbudit dojem, že mrtvý byl dopraven výtahem nahoru, do třináctého patra?"

Kapitán pokrčil rameny. V případě bylo zatím příliš mnoho nejasností a přímo vnucoval nejdivočejší hypotézy. Záhadou stále zůstávalo, jak se pachatel dostal po činu do bytu zavražděného a zda se tam šel pouze umýt. Pokud něco hledal, nezanechal po své činnosti nejmenší stopy. Hodrová přitom nedokázala odpovědět na otázku, zda se v bytě nic neztratilo.

"Cennosti? Písemnosti?" opakovala otupěle. "Já jsem se manželovi ve věcech nikdy nehrabala. A uklízel si tady sám." Vůbec už neměla ponětí, kde vzal pachatel klíč. Bezpečně identifikovala svazek klíčů, které našli u mrtvého v kapse kalhot. Domnívala se, že jiné klíče, ale určitě to nevěděla.

Ani výpovědi sousedů a ostatních obyvatel domu nevnesly do případu jasno, navíc si některé vzájemně odporovaly. Podle jedněch žili manželé Hodrovi odděleně prostě proto, že jim určité soukromí vyhovovalo. Ze byli zvyklé na své pohodlí. Dvě ženy ovšem tvrdily, že Hodrová chtěla bydlet sama, aby mohla přijímat pánské návštěvy. Správce domu se ušklíboval, že naopak za doktorem chodívaly tu a tam různé dámy.

"Stejně si asi všichni vymýšlejí!" zlobil se nadporučík. "Copak v tomhle skladišti si někdo všimne, že tu žijou ještě jiné myši?"

O nějakých dámských návštěvách u manžela neměla Hodrová tušení. "Mohla se tam stavit některá z jeho bývalých man-želek," napadlo ji. Nebo nějaká klientka, na tom přece není nic divného!"

"To se ví, ta žárilit nemusela!" mínil nadporučík. "Taková kočka!"

"Já bych to tak suverénně netvrdil," namítl kapitán Vích. "Jak jsem ji pozoroval, bude to pěkná hysterka."

"Abych nezapomněl, nějakého člověka v kožené bundě zahlédla prý asi dvakrát nebo třikrát u Hodra v bytě," řekl nadporučík Hanák. "Sotva prý vešla, tak ten muž odešel."

Také si okamžitě nasadil klobouk, ale stačila ještě zhlédnout, že měl černé kudrnaté vlasy. Skoro jako černoch."

Kapitán ožil. "Takový vlas našli přece na místě činu! Konečně něco reálného!"

Kudrnatý černovlasý muž však nebyl nikde k mání. Zato se podařilo zjistit, že doktor Hodr měl několik zapřisáhlých ne-přátel. Jenomže ti, jak se dalo čekat, měli na inkriminova-nou dobu naprosto nepochybné alibi ; jeden z nich byl dokonce ve vazbě.

"Někdo z nich si mohl vraha najmout," mínil nadporučík Hanák. "To dnes už není problém."

"Stejně tak si ho mohla najmout i manželka," konstatoval kapitán.

"Ty jsi proti ní zaujatý! Jaký by měla motiv?"

Spis postupně nabýval na objemu, přibývaly výpovědi dalších svědků, kupily se stále nové expertízy. Všechny ty papíry však byly jen hromadou faktů, kterým chyběla sou-vislost. Chtělo to nápad.

Naštěstí se z mlhy vynořil další svědek. Bydlel v sousedním paneláku a vletěl jím do cesty spíš proti své vůli.

"Ona je to dáma po mužskejch jako divá," rozpovídal se po jistém váhání. "O mě se taky pokoušela, ale to víte, co kdyby to prasklo! A jeden taky neví, koho měla v posteli chvilku před váma, že jo!"

Najednou nebyl k zadržení. "Zkrátka to není moje gusto. Jednou mě udyndala, abych jí přišel spravit vodovod. Když jsem k ní přišel, byla pěkně nalitá. A začala brečet, že ji nemá nikdo rád a že ten jedinej, na kom jí záleží, ji prej chce opustit."

"Milenec?"

"To nevím. Nejdřív mě napadlo, jestli nemyslí toho svýho starýho, ale to sotva."

Na otázku, zda od ní manžel nechtěl odejít, reagovala Hodrová překvapeně. "Co vás to napadlo?" podivila se. Pak se zarazila. Zachvěla se jí brada, stěží zadržovala slzy. "Nakonec ještě podezříváte mne!" vykřikla. "Ono nestačí, co jsem už prožila! Copak nebudu mít nikdy pokoj?" Bezevládně se

zhroutila na opěradlo křesla a zakryla si tvář dlaněmi. Náhle sebou škubla. "Jo, já jsem ho zabila!" vřískla hystericky. "Abych zase zůstala bez peněz! A musela otročit - " Ted' se objevily slzy- "Vy si asi myslíte, že kvůli dědictví! Jenže manžel všechno, co měl, rozdával svým dětem!" Za-lapala po dechu. "Má jich sedm. A snad i nějaké nemanželské..." Trochu se uklidnila. "Mně dával všechno, co jsem potřebovala. Na mně nikdy nešetřil... Domlouval mi, abych se nemožila s těmi překlady. Že má dost pro nás oba... Ale na hotovosti toho moc neměl. Ukazoval mi dvě vkladní knížky - měl na nich pár tisícovek." Znovu začala plakat, teď nahlas, ani si už neutírala slzy. Naříkala nad jeho smrtí? Nebo nad ztrátou toho pohodlného života?

"Vypověděla jste, že manžel od vás toho večera odešel kolem deváté," řekl mírně nadporučík.

"Že jste pak ještě pracovala a brzo po desáté šla spát," přidal se kapitán. "Druhý den, když na vás zvonili, nemohli vás probudit. Jak je možné, že jste ještě v devět spala tak tvrdě?"

"Asi jsem spolykala moc prášků," vzdychla. "Bez prášků já totiž vůbec neusnu. Mám zničené nervy."

"Dej vyhledat její zdravotní dokumentaci," rozhodl o chvíli později kapitán Vích. "Moc bych za to nedal, že se s těmi svými nervy už léčila."

Domněnka se potvrdila. Hodrová byla dokonce několikrát hospitalizována na psychiatrické klinice. Z lékařské dokumentace se dověděli, že trpí těžkou hysterickou poruchou, občas dekompenzovanou do oblundných rozměrů. "Kromě toho trpí mráкотnými stavy," četl nadporučík z podrobné písemné zprávy, "které na ni přicházejí záchvatovitě, náhle, z plného vědomí, a zase náhle skončí. Vyznačují se hysterickými příznaky, které nejsou v této souvislosti obvyklé... Nabízí se diagnóza epileptického stavu nebo psychomotorického záchvatu..."

"Plyne z toho něco pro nás?" přerušil ho kapitán.

"Psychiatr mi vysvětlil, že v mráкотných stavech tohoto typu se dotýčná osoba může dopustit i těžkých agresivních činů. Jenomže u Hodrové údajně chybí jakékoliv známky, jež by vyvolávaly podezření na epilepsii."

"To nám ohromně pomohlo."

"Psychiatr mi ještě sdělil, že si Hodrová v poslední době stěžovala na manžela. Prý vyslovila podezření, že se intimně stýká s nějakým mladíkem. Lékař si Hodra pozval, ale ten mu naopak tvrdil, že se jeho manželka stýká s nějakým svým bývalým milencem. Vyslovil prý dokonce obavy, aby si nesáhla na život, poněvadž podle něj se její psychický stav neustále zhoršuje."

Kapitán se nadechl. "Jeden druhému vyhrožovali asi sebevraždou. A přitom možná oba udržovali nějaké mimomanželské styky. "Co z toho plyne? Že byli oba blázni?"

"A přitom na sebe vzájemně žárlili!" dorazil ten nádherný obrázek nadporučík. "Jenomže i kdyby žárlila nevím jak, kde by vzala takovou sílu? Hodr nebyl žádná pápěrka. A o hlavu vyšší, než ona."

Jako kdyby na dálku vycítila jejich pochybnosti, zavolala toho dne Hodrová na kriminálku sama. "Na něco jsem si vzpomněla," prohlásila. "Den předtím - než se to stalo - jsem byla dole u manžela. A někdo mu zatelefonoval. Měla jsem dojem, že manžel nechce mluvit přede mnou. Pozval toho člověka na druhý den k sobě. Řekl mu, aby přišel večer. Ale víc nevím. Nemluvili jsme spolu o tom."

"Dalo se soudit, že váš manžel mluví s mužem?"

"Vypadalo to tak."

"Neoslovil ho jménem?"

"Bohužel ne. Ale zdá se mi, že mu vykal. A také ještě podotkl, aby si ten člověk vzal něco s sebou, že se s ním hned vyrovná."

"Ze si tak náhle vzpomněla!" poznamenal kapitán, když položil sluchátko.

Vypadalo to, že nadporučík ho neposlouchá. "Poslyš," zeptal se, "kam bys doma schoval dopis nebo prostě nějaké lejtro, aby na něj nepřišla tvoje manželka?"

"Rozhodně bych ho nenechal doma!"

Postupně navštívili Hodrovy exmanželky. Naštěstí byly jen ty tři. U ždáné z nich si však nic neschoval.

"Měl jednu známou, už hodně starou paní - bývala to přítelkyně jeho matky," vzpomněla si jedna z žen.

"Ano, pár věcí si tady, chudák, před časem nechal," roz-lítostnila se stařenka. "Není to ani měsíc, co přinesl tuhleten balíček."

V objemné zalepené obálce bylo pět vkladních knížek, dvě z nich na velmi vysoké částky. Kromě toho

tam byla značná suma v dolarech. A také fotografie polonahých žen v náramně choulostivých pozicích, očividně amatérské snímky. V bleděmodré obálce našli kopii na psacím stroji psa-ného dopisu, datovaného několik týdnů před Hodrovou smrtí. "No poklona," řekl nadporučík Hanák. Poslechni si tohle: "...Ty hnusná, vypočítavá mrcho, válíš se s tím svým číšníkem z toho pajzlu U dvou pecek, a myslíš si, že ti to ještě budu financovat! Každopádně vezmi na vědomí, že podám co nejdříve žádost o rozvod. Tentokrát je to definitivní, už mě neukecáš. A vrať mi už konečně klíč od mého bytu, nebo dám vyměnit zámek! Mám dost tvých kontrol a chorobných scén! Ty jsi totiž blázen a patříš do cvokhausu."

"Ale já jsem ji už nejmíň půl roku neviděl!" ohradil se dotyčný číšník. Podrbal se v černých, nápadně kudrnatých vlasech a dodal: "Ona byla vždycky cáklá."

Po jistém okolkování nakonec připustil, že Hodrovou viděl asi před třemi týdny. "Ona na mě čekala. Byla hrozně milá, pořád mě hladila po hlavě. Divil jsem se, co to do ní najednou vjelo!"

"Vlas, který byl nalezen u mrtvého, patřil vašemu milenci," oznámili jí.

Pohlédla na ně zděšeně. "To - to ne!" vykoktala. "On na manžela hrozně žárlil, to ano... Vyčítal mi, že jsem se za něj provdala - ale tohle ne..."

Nad kopií Hodrova dopisu užasle a lítostivě potřásla hlavou.

Sáhla do kapsy pro kapesník.

"Originál jste zničila, předpokládám," řekl kapitán.

"Manžel mi takových věcí napsal víc, když na mne měl zlost," zašeptala. "Já jsem podobné výlevy potom už ani nečetla. On mě totiž doopravdy miloval." Podívala se na oba kriminalisty, vzadu v očích jí plálo maličké žlutavé světélko. "Občas mi vyhrožoval - vším možným. I že mě jednou zabije." Světýlko pohaslo. "Ve skutečnosti by mě byl nikdy neopustil."

"Na podlaze kolem mrtvého byly zajištěny stopy holínek. Ty holínky patří tomu vašemu milenci - " řekl nadporučík.

"Proboha!" Na krku jí naskočily červené skvrny. "Ne, tomu nevěřím! On by nic takového neudělal."

"On skutečně nikoliv. Vy jste si ty holínky od něj před časem vypůjčila. Namluvila jste mu, že jedete na ryby. Navlékla jste si je, když jste manžela vylákala nahoru pod záminkou, aby vám pomohl odnést na půdu balík knih. Když jste se vraceli, srazila jste ho k zemi. Pokračovat snad nemusím."

"Těmahle rukama?" natáhla před sebe štíhlá zápěstí. Začala se jí třást, postupně se roztrásla celá.

"Vy ovládáte výborně karate, paní Hodrová," řekl kapitán.

Dala se do křiku. Křičela stále silněji, křik přešel v táhlé, tlumené skučení. Zdálo se, že nikdy neskončí.